

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 189.

Anden Session.

54de Møde.

Fretdagen den 20de December.

(Fortsat).

Finantsministeren: Det gjør mig ondt, at den ærede Rigsdagsmand har maattet gjen- tage sit Duffe om disse Dplysninger; jeg haaber imidlertid, at Landsstingstidenden vil overbevise ham om Grunden, hvorfor jeg ikke sidste Gang kunde besvare hans Spørgsmaal. Forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om, at Rigsdagen skulde have været nødt til at gjøre en Afvigelse fra Forretningsordenen, maa jeg bemærke, at der fra Regjeringens Side ikke der- ved er foranlediget nogensomhelst anden Tvang for Rigsdagen end den, som den selv maatte ansee forpligtende for sig; thi Rigsdagen har det jo i sin Magt at forkaste Loven, og der- ved løse Regjeringen saavel som den private Mand, der ifølge Contractsforhold til Regje- ringen har forpligtet sig til at betale den Sum, hvorom der her er Spørgsmaal, fra den paa- tagne Forpligtelse. Hvad angaaer, om Re- gjeringen har faaet Dplysning om, hvem der egentligt skulde være den sande Liebhaber til Eiendommen, maa jeg i det Væsentlige besvare Spørgsmaalet benægtende. Det er mig bekendt, og maaskee foreligger Noget derom i Acterne, at den Liebhaber, som staaer i Contractsfor- hold til Regjeringen, ikke vil kjøbe Eiendommen for egen Regning, men for en Udlandning; om denne Udlandning er en preussisk Officeer eller ikke, skal jeg lade være usagt; men jeg maa ialtsald bemærke, at selv om man ikke havde faaet hiin Dplysning, selv om man havde fuldkommen Grund til at antage, at det var en dansk Mand, der vilde blive den Høistbydende paa Eiendommen, saa ubeløffet det efter vor Lovgivning aldeles ikke, at Eiendommen efter det selysamme Bud kan blive

overdraget til en Fremmed; thi Den, som ved Auctionen har erholdt Hammerflag paa Eiendommen, er lovlig berettiget til at transportere sin Ret efter Hammerflaget til hvilken Mand han vil, altsaa ogsaa til hvilkensomhelst Ud- lænding; og, da det endnu ikke ved Lov er bestemt, at der hører Indfødsret til, for at erholde Eiendomme her i Danmark, saa ind- seer jeg ikke, at man har noget andet Middel ihænde til at forebygge det, som den ærede Rigsdagsmand anseer for lidet ønskeligt, end at man altid maatte overdrage Regjeringen at sælge Statens Eiendomme underhaanden, og da kun til Indlændinge. Da dette formodent- lig dog ikke kan være Fleertallets Mening, saa indseer jeg ikke, at der er Andet i denne Sag at gjøre, end i alle andre lignende, nem- lig at man maa være fornøiet med at finde en vederhæftig Kjøber og ikke tage Hensyn til hans Nationalitet.

Grundtvig: Da den ærede Finantsmi- nister slet ikke kan gaae ind paa den Tankegang, at det kun er lidet ønskeligt, at vi mere eller mindre sælge vort Land til Udlandinge, saa kan det ikke nytte, om jeg vilde sige mere fra den Side eller for den Synsmaade, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at Regjeringen har selv sagt, at den Mand, den personlig havde handlet med, ikke var andet end en Bes- fuldmægtiget, og det var ikke det, jeg sagde, at Regjeringen skulde nøie undersøge om en saadan var Fuldmægtig for en Udlandning, eller ikke, men jeg sagde, at, naar Regjeringen vidste, at det var en Udlandning, som stod bagved, saa skulde den, sy- nes mig, idetmindste ikke fremhæve ham som en saadan vederhæftig Kysthaver, som man endes- lig maatte gribe førend han trak sig tilbage. Naar vi skulde tale om den Ting, saa maa jeg dog sige, at jeg ikke kan begribe, hvori den store Binding skulde ligge; han skal, om jeg